

ЦЕ — ВІЙНА

Просто, щоб ви знали, з чим матимете справу...

Коли ви закінчите читати (і опрацьовувати) цю книжку, її титульна сторінка від постійного використання стане страшенно пошарпана. Палітурка — настільки перекошена й деформована, що, навіть коли покладете зверху товстий телефонний довідник, це не допоможе. Ця книжка зміниться раз і назавжди. Її змінить війна. І вам нізащо не вдасться передарувати її комусь на Різдво.

Тут будуть плями від трави. Від чорнила. Загнуті кутики. Бойові шрами. Кілька поморщених округлих плям від води: може, це краплини чаю, а можливо, й пекучі сльози, що залили рядочки тексту... Словом, у книжці з'являться беззаперечні докази того, що ви зріднилися з нею.

Я хочу, щоби сторінки були вирвані та пописані. Щоби краї були потерті, а кутики — загнуті. Щоб діти остерігалися торкатися цієї книжки без гумових рукавичок. А можливо, й без пінцета.

Адже ця книжка — не для комфортного читання. Вона навряд чи розважить вас за кавою, та й для «селфі» така не згодиться. Краще сприймайте її як щоденний робочий інструмент: обмотаний ізоляційною стрічкою і скріплений суперклеєм. Обв'язаний шкіряними пасками, як старовинні книги. Стягнений подвійними вузлами. Власне, будь-чим, аби тільки цей інструмент був цілий і поряд з вами.

Бо це — війна. Головний бій вашого життя. Супроти вас будує стратегії та схеми реальний ворог: він атакує, стежачи за вашими емоціями, думками, вашим чоловіком, дітьми, вашим майбутнім. І все це він робить зараз. Просто цієї миті. Там, де ви перебуваєте.

Та хочу вас заспокоїти — терор ворога припиняється *тут*. Припиняється *зараз*. Він може наступати, але більше не здобуде перемоги.

Бо все змінюється, коли ми починаємо молитися.

Однак, якщо вам потрібна книжка *про* молитву, то, імовірно, ця не підійде. Ви зможете знайти чимало гарних книжок, написаних ученими, книжок, вартих вашої уваги. І я дуже раджу вам це зробити. Бо ж хіба будуть зайвими знання про молитву? Але тут, на цих сторінках, ми хочемо не просто *поговорити* про молитву чи *подумати* про те, як молитися.

Ні.

Приготуйтеся.

Ми будемо молитися.

Бо інакше життя неможливе — ваше, моє, будь-чье. Ми просто не можемо дозволити собі такої розкоші: щоб наша молитва залишалася тільки словами. Не тоді, коли прагнемо, щоб речі навколо нас змінювалися. Не тоді, коли хочемо бути вільними — від усього, що стримує нас, тягне донизу й відкидає назад. Не тоді, коли прагнемо, щоб наші серця були не розбиті, словнені любові й... щоб вони були інші. Не тоді, коли намагаємося зрозуміти своє призначення та побачити здійснення Божих обітниць у своєму житті. Коли хочемо, щоб наші чоловіки й діти реалізували те, чого чекає від них Бог. Коли в слабкості просимо про Божу допомогу та захист. Коли понад усе хочемо, щоби диявол та його підступи провалялися туди, звідки прийшли, — в пекло.

Та всього цього не станеться — хай би як сильно ми цього хотіли — поки молитва залишатиметься лише запізнілою думкою, формальністю чи безглуздим поєднанням обов'язку і традицій. Тим, що ми насправді тільки імітуємо. Тим, що є щоденним, але рідко коли щирим і живим. Так ми марнуємо не один рік. Ми робимо речі, які нас дуже виспажують, але так і не допомагають. А закінчуємо врешті тим, що, попри всі старання, не помічаємо головного. Не помічаємо Божої присутності у своєму житті. Тому зараз ми будемо вчитися молитися — цілеспрямовано і стратегічно.

Щира, цілеспрямована молитва — це ключ до перемоги. Коли ми молимося про ті вразливі місця, де, підоз-

рюємо, зачайвся ворог, то не тільки спрямовуємо молитву на болючі рани нашого життя, а й отримуємо Божу допомогу, щоб їх загоїти. Так наша молитва інтегрується в реальність, замість того, щоби безцільно блукати духовними коридорами, які ніколи не приведуть до кімнати, в якій ми живемо. Саме з такою молитвою ми відчуваємо себе духовно пробудженими і сповненими довіри до Бога. Саме так відчуваємо Його допомогу і слідуємо Божій волі у своєму житті.

Якщо в молитві ми тільки те й робимо, що розкидаємося словами й емоціями, без справжніх роздумів про те, як ворог націлюється на нас, і про Божу допомогу, то здебільшого просто марнуємо час. Ми тільки посилюємо тривогу, не вирішуючи насправді ні проблем, ні життєвих ситуацій. Ми боремося, щоби втримати голову над водою, та частіше відчуваємо, як повільно тонемо.

Ідея битви має сенс. **МИ ВЕДЕМО боротьбу...** Це протистояння має тривалу історію, воно бере свій початок задовго до нас. І в ньому вже визначений переможець.

Битва? Так.

Битву програно? Аж ніяк. У жодному разі.

І саме молитва — це наша несекретна зброя у цій боротьбі. Я навіть наважуся сказати -- наша пайпотужніша зброя.

Так, визнаю, в молитві криється неймовірна, незбагненна і невидима таємниця. Ось чому наша перша реак-